

mõttel henne man, iks parremba ollewat hulg a rahwa perra miïna. Sago, mes taht! Lennas siïna mitma tõisega, ke ka veel siïna rühkswa ja pelgswa ülda ja ilma jåwat. Nemma saiwa ka perale. Ent jo tõmmas linnopüüdja wõrgo rame kokko, nink kik olliwa kinnitabatu, muud kui ne, ke aigastate wõrgo olliwa tähhele pandnu nink ärralinanu. Hans, ke ka wõrgun olli nink näggi miïhe korjusest wâljatullewat, üttel saksa-keli: „Nüüd olemme kimbun.” — Linnopüüdja römust fest surest sagist nink naaksi holega neid rástid ûts tõise perra waljawõtma, käänd neide kala ümbre nink wissas neid omma suurte märsi. Kui temma pea Hansi henda olles haardnu, sis tännit Hans, õisekui temma olles teednu, mes tedda piddi pâstma, nink üttel jâlle ommist oppitu sõnnust neid: „Kannata, kannata! Sinna jõkke, kae ommete! ma olle Kreli tohtri kaswand Hans.” — Mees heiti eddimâlt ârro, õisekui mõnni kawwal waim tedda taht naarda; ent kui ta pea jâlle olli omma mele mannu sanu, sis naakse temma ni kigest wâest naarma, et tâsse pea narust kõttowallo sai. Kui naor mahha jâi, sis üttel temma: „Wai, Hansikenne! siin ei olles ma sinno otsnu: kuidas siïna minno wõrko sait?” Nink jâlle piddi temma ni naarma, et silmist wessi wâljatulli, kui Hans tohtri sõnnaga koste nink üttel: „Nisamma ja seperrast nida!” — Nink se olli wist ûts tõisine sõnna; Hans ni häste kui tõise kik olliwa „nisamma ja seperrast nida”, ehk ilma mele ja mõtlemata, ni kui fergemeeliste rástide wiis om, siïna wõrko sanu. Siski ennege linnopüüdja wõisse neid naarda ja neist kui häast sagist römustada. Ent Jummala lojuste armastajil, ke neid waisid wangituid näiwa, kea ollesse wõinu omma wobbaust ja ello hoita ja röömsaste siïna ja tâina lennata, piddi neid priskid linda halle ollema. — Kik wi-

matsid, et nemma es mõista saksa-keelt fönnelda, lõppet mees ilma armota ârra; ent Hansi weije temma tohtrile taggasî nink sai hââd lõidmissee hindaa. Ent siski veel surembat kaswu sai tohter. Et nemma sedda oppetedu rástast nättä saassi, tussiwa nüüd rahwas ka kaugelt temma tohtretamisse alla, nink ni sai temma se kuulsa Hansi läbbi paljo rahha pâllida.

Meije olleme sedda sündinu asia kül omman jut tun weidi ehhitatu, et ta kalendri ostjal kaunimb olles luggeda; ent et rástas Hans wõrgun saksa-keelt fönnel nink se läbbi sai pâstetus, se om töötete sündinu.

Mes muud weel? — Kostus: Ka wâiko linda wisist ja kõrrast wôime paljo märki: 1) Wâga hâ om, kui ollet middage opnu ja parrajal ajal sedda prugit. 2) Ülliharwaste pâsep ûts rástas sâratsel wiil wõrgust wâlja. Parremb om sis rástal, ni kui ka innemissel, henda wõrka eest hoita. 3) Paljo innemisse, ke hennele wallatul wiil ðonne otsewa, omma jo mailma wõrko sanu, kost nemma es pâsse. 4) Utte targa perra miïna om parremb kui rum mala rahwa hulga perra. 5) Mes sa fergemeleoga teet, se wõip sulle sures rasseusses miïna. — Hoitko tööte waim kik meije luggejid se eest!

F. H.

Tarto-lina ärrapallanu tomifirrik wanua pârrojänu mûri fanne.

(Kae pilt kalendri een.)

Wânal ajal, kui Tarto-linan 40,000 inemist oli wa ellaman, nink neljan firrikun (neide Sean ûts wene firrik) juimalaorjust peti, sis olli tomifirrik lige suremb nink uykemb. Temal olli 260 jalga piuta, 110 jalga laijuta nink torniga 280 jalga korruta. Tedda naftati jo 1224. aastal Tarto piiskopi Hâârmani I wallitsuse al ülestegema, selsamal ajasta-